

Néhány éve egy nagy múltú hagyományőrző csapat, a *Fekete Hollók Rendjének* vezetőjeként hagyott ott csapat-papot Kaposváron, és kezdett új életet családjával

Sashalmi-Fekete Tamás

Székelyudvarhelyen.

A történelemtanár és hadtörténész tele kasszával, felszerelésekkel és korhű viselettörténeti leírással hagyta ott a Magyarországon akkor egyik legtöbbet fellépő és legnagyobb taglétszámmal rendelkező egyesületet. Tette ezt valami bizonytalanért. Biztos pontja csupán a családja és a tenni akarása volt.

Bár az udvarhelyieknek már nem cseng idegenül a neve, ő úgy érzi, még nagyon sok a tennivalója az itt megalapított *Arany Griff Rend* vezetőjeként. A régi és mai székelyekről, történelmükről, a netgeneráció megmozgatásáról, helyi turizmusról és a székelységnek készülő könyvéről is beszélgettünk a középkori harcok és a reneszánsz tánc szerelmesével.

„2002-ben alapítottuk meg barátaimmal a Fekete Hollók Rendjét, Kaposváron. Mondogattam már egy ideje, hogy kellene egy lovagrend. Volt akkor egy harcművészeti csoportom, így hamarosan az öt emberből sokkal több tag lett. Hihetetlen gyorsan nőtt a csapat, 2006-ra már 97 tagja volt az egyesületnek” – mesél a múltból Tamás. A nagy érdeklődés annak volt

köszönhető, hogy a Dél-Dunántúlon akkor nem volt egyetlen lovagrend vagy hagyományőrző csapat sem.

Hogy született meg mégis benned, bennetek az ideköltözés gondolata egy ilyen múlttal, bejáratott utakkal rendelkező csapattal való munka után?

Mi három évet kint éltünk Magyarországon a feleségemmel, aki egyébként székelyföldi születésű. Csak az utolsó másfél évben döntött el, hogy ideköltözzünk. Jó egyébként, hogy szembeállítottál ezzel a kérdéssel, mert ezt így nem is gondoltam még végig. Ott történelemtanárként dolgoztam, az volt a fő megélhetési forrás. Az egyesületi munkát mellette hobbiként űztem.

Pedagógusként egyre jobban megterheltek az adminisztrációs teendőkkel, így egyre kevesebbnek bizonyult az erre fordítható idő is. És meg kell mondanom, egyre kevésbé nézte jó szemmel az igazgató is ezt a tevékenységemet.

A lovagrenden belül is voltak feszültségek már csak abból adódóan is, hogy nyolcan vezettük. Nem tudtuk összehangolni a nézeteinket, akaratainkat. Sok volt a munka, a hobbi és a család együtt. A lényeg, hogy én mindig is csak ezzel akartam foglalkozni.

Tartod velük a kapcsolatot?

Igen, jó viszonyban maradtunk, bár sokatmondó, hogy másfél évvel az után, hogy eljöttem, kettészakadtak. A csapatnak egy része pedig letette a fegyvert és a ruhákat, sőt abba is hagyta a fellépéseket.

Miben változtak a lehetőségeitek itt Székelyudvarhelyen?

Székelyföld történetét igyekeztem megismerni már kint Magyarországon is, és tetszett egy csomó olyan sajátossága, ami odaát nincs. Tetszettek a lármafák, amivel jelezték az ellenség

betörését. Az öltözékek, a tradíciók, úgy gondolom, itt még mindig jobban élnek, és ez a középkorban is így volt. Ha csak a rovásírásnak a tárgyi emlékeit nézzük, itt csúcsosodik Székelyföldön.

Vagy az öltözékek, a kaftánok. Míg nálunk az Árpád-korig bizonyosan hordták a magyarok, meg úgy néz ki a XIV. századig, az Anjou-korig is, utána az európai divat csak betört hozzánk. Rövidülnek a kabátok, de a székelyek és a kunok tartják az öltözékeket, süvegeket. Most épp ezeket akarjuk rekonstruáltatni két pályázat révén is.

Még miből tudjátok fenntartani az egyesületet?

Már Magyarországon is nehéz volt megértetni, hogy amit csinálunk, ez is ugyanolyan szolgáltatás, mint a többi. Nem lehet letudni egy kis miccselel, sörrrel, meg egy kis útiköltséggel. Egy harcosnak a kiállítása 4-5000 lej, egy udvarhölgyé pedig 1000-1500 lej. Jelenleg huszonöt aktív tag van, nekünk kell őket felöltöztetni. Ezt csakis a bemutatók után jött bevételből tehetjük meg. Na meg saját pénzből és pályázatokból.

Tavaly szerencsére hét pályázatból négy alkalommal nyertünk. Az SZKA idei *Ön Dönt* pályázatán nyolc női fejfedőre és öt süvegre, férfi fejfedőre pályáztunk, amiket a helyi források útmutatásai alapján szerettünk volna elkészíttetni. A derzsi kiállításra 9000 lejt nyertünk tavaly a
Bethlen

Gábor Alap

nál. Ez a kiállítás idén májustól folyamatosan és ingyen látogatható.

Találtak a felszerelések és ruhák elkészítéséhez helybéli kézműveseket?

Nagyon örülök, mert épp most találtam végre valakit, aki a bőrdíszműves munkákat, a cipők elkészítését elvállalja. A magyarországi készítőnk már nem tud többet bevállalni, így épp jól jött.

Mekkora az érdeklődés a programjaitok iránt?

Sokat elmond, hogy első évben hat bemutatónk volt, a másodikban mintegy tizenhét-tizennyolc, tavaly pedig huszonöt. Tavaly annyira kifáradt a csapat, hogy ha még egyet be kellett volna vállalni, nem tudtuk volna megcsinálni.

Voltunk a Nagyszebeni *Középkori Fesztiválon*, ami egy hatalmas parádé. Tenyerükön hordoztak, és most már a második éve voltunk ott. Nagyon színvonalas előadók, európai hírví zenészek járnak erre a fesztiválra. Ők a mai fülnek való világi középkori zenét játszanak archaikus hangszereken. Óriási a hangulat a főtéren, úgy állunk ott, mint a heringek a rendezvény minden napján.

to Padig
gustavsk.

Egy harcosnak muszáj lépést tartania

